

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci

žalobce: **T. K.**, narozený X
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Kovaříkem
sídlem Pod Čertovou skalou 848/8, 180 00 Praha 8

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 15. 10. 2019, č. j. 159322/2018/KUSK,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Kladno ze dne 15. 11. 2018, č. j. OŘP-DP/2758/18-12/JŠ (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), neboť měl při řízení vozidla překročit nejvyšší dovolenou rychlost v obci. Automatizovaným technickým prostředkem používaným při dohledu na

bezpečnost provozu na pozemních komunikacích bylo zjištěno, že řidič vozidla překročil nejvyšší povolenou rychlost nejméně o 3 km/h. Za uvedené protiprávní jednání byla žalobci uložena povinnost zaplatit pokutu ve výši 1 500 Kč a podle ustanovení § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) ve spojení s § 79 odst. 5 správního řádu a § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., kterou se stanoví paušální částka nákladů řízení, ve znění pozdějších předpisů povinnost náhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

1. Žalobce v žalobě uplatnil několik námitek, které soud blíže uvádí níže v části *Posouzení žalobních bodů*. Žalovaný se k jednotlivým žalobním bodům vyjádřil, a protože dle jeho názoru bylo ve správním řízení postupováno v souladu s hmotněprávními i procesněprávními předpisy, považuje žalobu za nedůvodnou, a proto navrhl její zamítnutí.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

2. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 28. 6. 2018 byla provozovateli vozidla panu Ing. Ladislavu Krpálkovi (dále jen „provozovatel vozidla“) doručena výzva k zaplacení určené částky, respektive alternativně k sdělení potřebných údajů o řidiči vozidla, a to na základě zjištění, že dne 30. 4. 2018 v 15:36 hodin v ulici Jaroslava Kociána v Kladně jako provozovatel osobního vozidla tov. zn. V., registrační značky X, v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla silničního provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem, když nezjištěný řidič řídil toto vozidlo rychlostí nejméně 53 km/h v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost stanovená obecnou úpravou provozu na pozemních komunikacích na 50 km/h, a překročil tudíž nejvyšší povolenou rychlost v obci o nejméně 3 km/h.
3. Dne 7. 7. 2018 učinil provozovatel vozidla vůči správnímu orgánu I. stupně podání, z jehož přílohy plynulo, že řidičem vozidla byl žalobce, jehož nacionálně provozovatel doplnil na výzvu správního orgánu I. stupně samostatným podáním dne 6. 8. 2018. Dne 29. 8. 2018 byl žalobce správním orgánem I. stupně předvolán k podání vysvětlení, k němuž se dne 18. 9. 2018 dostavil, potvrdil, že vozidlo v inkriminovaný čas řídil a odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008–45. Dle názoru žalobce v jeho případě – obdobně jako ve věci, o níž rozhodl Nejvyšší správní soud citovaným rozsudkem – nedošlo k naplnění materiální stránky přestupku. Dne 15. 10. 2018 se ve věci konalo ústní jednání, při němž žalobce svůj názor zopakoval a navrhl provést důkaz výslechem pana Bc. S. P., ředitele Městské policie Kladno.
4. Následně dne 15. 11. 2018 správní orgán I. stupně ve věci vyhotovil a následujícího dne vypravil prvostupňové rozhodnutí. Proti němu podal žalobce v zákonem stanovené lhůtě odvolání, v němž kromě argumentu o nenaplnění materiální stránky přestupku namítal též nenaplnění formální stránky přestupku a porušení zásady materiální pravdy.
5. Napadeným rozhodnutím žalovaný odvolání zamítl s odůvodněním, že neshledal žádné vady, které by zakládaly nesprávnost či nezákonnost postupu správního orgánu I. stupně. Stav věci byl dle jeho názoru zjištěn způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

6. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální požadavky na ni kladené. Jde tedy o žalobu projednatelnou.

7. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
8. Ani jedna ze stran na výzvu soudu v poskytnuté lhůtě nesdělila, zda souhlasí, aby bylo ve věci rozhodnuto bez nařízení jednání, proto lze s poukazem na § 51 odst. 1 s. ř. s. mít za to, že souhlas s tímto postupem strany vyjádřily *implicite*.

Posouzení žalobních bodů

9. Soud uvážil k námitkám uvedeným v jednotlivých částech žaloby takto:

Absence formální stránky přestupku

10. Byť žalobce majoritní část žaloby postavil na námitce, že u skutku jím spáchaného absentovala materiální stránka přestupku (a tento žalobní bod v žalobě zařadil na první místo), vypořádá soud níže nejprve námitku týkající se údajné absence formální stránky přestupku, neboť pokud by u inkriminovaného skutku formální znaky přestupku uvedené v zákoně skutečně absentovaly, pak by zcela postrádalo smysl zabývat se otázkou společenské škodlivosti takového skutku.
11. Žalobce má za to, že důkaz o překročení rychlosti je nedostatečný, neboť z ověřovacího listu ze dne 18. 5. 2017 vyplývá, že Silniční radarový rychloměr AD9 T byl vyroben v roce 2006. Zůstává otázkou, zda má tento rychloměr stejné vlastnosti i po více než deseti letech od výroby, přestože byl kalibrován do dne 17. 5. 2018. Skutek byl navíc spáchán dne 30. 4. 2018, tudíž na konci kalibrační doby. Není proto postaveno najisto, zda k překročení maximální povolené rychlosti opravdu došlo, a tedy zda žalobce skutkovou podstatu přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu mohl vůbec naplnit.
12. Žalovaný v rámci vyjádření k žalobě uvedl, že podle (blíže nespecifikované) judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že pokud žalobce zpochybňuje důkazy provedené ve správním řízení, přenáší se na něj důkazní břemeno. V případě zdokumentování překročení rychlosti zjištěné pomocí automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích se zjištěný skutkový stav prokazuje fotografiemi tohoto prostředku. Z provedených důkazů je dle žalovaného nesporné, že automatizovaný prostředek bez obsluhy byl řádně ověřen, a skutečnost, že platnost ověření měřidla končila dne 17. 5. 2018, nezpůsobuje nezákonnost měření. S formálními znaky přestupku se správní orgány obou stupňů dle žalovaného vypořádaly.
13. Podle ustanovení § 5 zákona o odpovědnosti za přestupky se za přestupek považuje společensky škodlivý protiprávní čin, který je v zákoně za přestupek výslovně označen a který vykazuje znaky stanovené zákonem, nejde-li o trestný čin. Přestupek je vymezen jednak pozitivním způsobem (tj. přímým označením jednání za přestupek) a dále negativním vymezením (tj. nejedná se o trestný čin). Pozitivní vymezení přestupku je vyjádřeno jednak formálními znaky uvedenými přímo v zákoně a dále materiálním znakem, který vyjadřuje míru společenské škodlivosti. Pro odpovědnost za spáchaný přestupek je nutné naplnit jak formální, tak materiální znaky přestupku. Soud se nejprve zabývá znakem formálním, a to v mezích uplatněné žalobní námitky, tedy otázkou, zda žalovaný prokázal, že k překročení rychlosti v obci o méně než 20 km/h, které je

předpokladem naplnění skutkové podstaty přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu, ze strany žalobce skutečně došlo.

14. Žalobce v podstatě tvrdí, že důkaz o překročení nejvyšší povolené rychlosti je nedostatečný, neboť údajné porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku – silničního radarového rychloměru AD9 T (dále jen „měřidlo“), který s ohledem na starší rok výroby i s ohledem na to, že platnost jeho ověření vypršela jen několik dní po spáchání skutku, mohl rychlost vozidla změřit chybně.
15. Dle § 7 vyhlášky č. 262/2000 Sb., kterou se zajišťuje jednotnost a správnost měřidel a měření, ve znění pozdějších předpisů platí, že *„[d]oba platnosti ověření stanoveného měřidla stanovená zvláštním právním předpisem se počítá od začátku kalendářního roku následujícího po roce, v němž bylo ověření stanoveného měřidla provedeno. U stanovených měřidel a certifikovaných referenčních materiálů, pro něž se vystavuje ověřovací list nebo certifikát, se doba platnosti počítá ode dne vydání ověřovacího listu nebo certifikátu.“* [odst. 1] a dále že *„[p]latnost ověření stanoveného měřidla zaniká, jestliže*
a) uplynula doba platnosti jeho ověření,
b) byly provedeny změny nebo úpravy stanoveného měřidla, jež mohou ovlivnit jeho metrologické vlastnosti,
c) stanovené měřidlo bylo poškozeno tak, že mohlo ztratit některou vlastnost rozhodnou pro jeho ověření,
d) byla znehodnocena, popřípadě odstraněna úřední značka, nebo
e) je zjevné, že i při neporušeném ověření stanoveného měřidla ztratilo toto stanovené měřidlo požadované metrologické vlastnosti,
f) bylo i při neporušeném ověření změněno místo používání stanoveného měřidla v případě, kde to stanoví certifikát o schválení typu měřidla nebo opatření obecné povahy.“ [odst. 2].
16. Součástí správního spisu je kopie ověřovacího listu ze dne 18. 5. 2017, č. 105/17, vydaného Autorizovaným metrologickým střediskem, z něhož vyplývá, že měřidlo bylo téhož dne zkoušeno na základě příslušných metrologických předpisů, přičemž provedené zkoušky prokázaly, že měřidlo má požadované metrologické vlastnosti, pročez jej lze za dodržování návodu k obsluze používat k měření rychlosti. Současně z ověřovacího listu plyne, že konec platnosti ověření skončila dne 17. 5. 2018.
17. Soud nepřehlédl, že v rámci odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí žalobce uvedl, že *„(...) předmětem námitek není ověření zařízení a není ani rozporováno, zda dané zařízení má příslušná ověření (ta byla mimo jiné stejně součástí spisu“*. Žádnou námitku o zániku platnosti ověření měřidla tedy žalobce v rámci správního řízení nevznesl. Učinil tak tedy teprve v řízení před soudem.
18. Tvrzení žalobce o možném poškození měřidla a ztrátě metrologických vlastností jsou však dle soudu jen ničím nepodloženými domněnkami, které nemohou správnost měření provedeného měřidlem dodatečně nikterak zpochybnit. V řízení před správními orgány nevyšla najevo žádná pochybnost o správnosti provedeného měření rychlosti vozidla žalobce a žalobce žádné takovéto pochybnosti v průběhu přestupkového řízení ani nevyslovil. K měření bylo použito měřidlo, které bylo podrobeno ověřovací zkoušce požadovaných metrologických vlastností. V době, kdy ke změření rychlosti vozidla žalobce došlo, bylo toto ověření platné; na tom nic nemůže změnit skutečnost, že měřidlo bylo vyrobeno již roku 2006 či že platnost ověření měřidla vypršela jen 17 dní poté, co

byla rychlost žalobcova vozidla změřena. V průběhu řízení přitom nevystala pochybnost ani o tom, že by měřidlo bylo používáno v rozporu s návodem k obsluze či že by zařízení vykazovalo jiné nestandardní chování. V řízení tedy nebyla zjištěna žádná okolnost zpochybňující správnou funkci měřidla. Žalobní námitka je proto nedůvodná.

Absence materiální stránky přestupku, nedostatečné vymezení místa spáchání přestupku

19. Stěžejní námitka žalobce směřuje k otázce naplnění materiální stránky přestupku. Je názoru, že svým jednáním, tj. překročením rychlosti v obci o 3 km/h, nemohl porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, a tedy že u skutku jím spáchaného materiální znak přestupku absentoval. Odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008–45, jehož závěry argumentoval již v rámci řízení před správními orgány. Především dle žalobce z citovaného rozsudku plyne to, že okolnosti, jež vylučují porušení nebo ohrožení zájmu společnosti, musí být správními orgány posuzovány v každém případě individuálně. Žalobce má za to, že se žalovaný s otázkou materiální stránky přestupku vypořádal nedostatečně, neboť strohé konstatování, že se shora citovaný rozsudek dotýká odlišného případu, nemůže obstát.
20. Žalobce uvádí, že ulice Jaroslava Kociána v Kladně je ohraničena dvěma světelnými křižovatkami, přičemž ulice je čtyřproudová, rovná a přehledná. Chodníky pro chodce jsou od ulice odděleny travnatým pruhem. V ulici se nachází v obou směrech jedna autobusová zastávka, před kterou je svedena doprava do jednoho jízdního pruhu v každém směru. V ulici se nachází jeden přechod pro chodce, který je barevně označen červenobílou barvou na obrubnicích a který je ve své střední části chráněn předsazeným bezpečnostním ostrůvkem v obou směrech. Jako důkaz žalobce navrhl provedení místního šetření ve zmiňované ulici v Kladně.
21. Žalobce má za to, že žalovaný se s místem spáchání přestupku vypořádal nedostatečně, neboť z napadeného rozhodnutí nevyplývá, v jakém směru se měl žalobce přestupku dopustit. Ze správního spisu vyplývá, že mobilní měření v ulici Jaroslava Kociána je povoleno v obou směrech. Z tohoto důvodu považuje žalobce vymezený skutek za neurčitý. Pokud by se žalovaný s místem přestupku vypořádal dostatečně, dospěl by k závěru, že měřený úsek je přehledný a dostatečně chráněný, pročez by dospěl k tomu, že při bagatelním překročení rychlosti žalobcem nemohlo dojít k ohrožení zájmu společnosti. Navíc se žalobce domnívá, že se žalovaný měl zabývat rovněž otázkou času spáchání přestupku, neboť z žádných důkazů nevyplývá, že v inkriminovaný čas (15:36 h) je ulice Jaroslava Kociána frekventovaná, a tudíž je otázkou, zda i v tomto ohledu mohl žalobce svým jednáním zájem chráněný společností porušit.
22. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ve vztahu k tomuto žalobnímu bodu uvedl, že už jen z toho důvodu, že se v měřeném úseku nacházejí přechody pro chodce či zastávky autobusů, jde o místo, kde je ve veřejném zájmu, aby povinnost dodržet nejvyšší povolenou rychlost v obci byla účastníky silničního provozu bezpodmínečně respektována. Navíc z toho důvodu, že k přestupku došlo v době, kdy je na čtyřproudové komunikaci zvýšen provoz, a frekventované jsou též chodníky a přechody pro chodce, je každé překročení rychlosti potencionálním nebezpečím pro ostatní účastníky silničního provozu už jen tím, že s vyšší rychlostí se prodlužuje též brzdná dráha. Překročení rychlosti též snižuje možnost řidiče adekvátně reagovat na aktuální situaci v provozu.
23. Již výše soud citoval § 5 zákona o odpovědnosti, z kterého plyne, že pro odpovědnost za spáchaný přestupek je vždy nutné naplnit jak formální, tak materiální znaky přestupku.

Materiálním znakem přestupku je jeho společenská škodlivost, přičemž za společensky škodlivé je považováno porušení nebo ohrožení zájmu chráněného zákonem (srov. § 3 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky). Účelem zákona o silničním provozu je stanovení podmínek pro zajištění bezpečného a plynulého provozu na veřejně přístupných pozemních komunikacích, přičemž k zabezpečení tohoto úkolu stanovuje zákon práva a povinnosti účastníků silničního provozu (srov. důvodovou zprávu k § 1 zákona o silničním provozu). Porušením zájmu chráněného zákonem tak je porušení podmínek pro zajištění bezpečnosti a plynulosti provozu.

24. Přestupek spočívající v překročení nejvyšší povolené rychlosti při jízdě na pozemní komunikace je tzv. přestupkem ohrožovacím. A právě materiální znak ohrožovacího přestupku bývá zpravidla naplněn *ipso facto* naplněním znaků formálních, což ostatně potvrzuje i judikatura Nejvyššího správního soudu. K tomuto např. blíže viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2016, č. j. 1 As 237/2015–31, v němž se uvádí: „[j]ednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za delikt, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak deliktu (srov. např. rozsudek ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008–45, publ. pod č. 2011/2010 Sb. NSS). Materiální znak ohrožovacího správního deliktu spočívající ve společenské škodlivosti je naplněn již samotným vytvořením potenciálně nebezpečné situace, aniž by muselo dojít ke konkrétním škodlivým důsledkům. Součástí skutkové podstaty ohrožovacích deliktů totiž není následek v podobě zasažení do zákonem chráněných zájmů, nýbrž postačí pouhé jejich ohrožení. Proto se trestá již samotné překročení maximální povolené rychlosti ohrožující bezpečnost okolních osob, i když zrovna není způsobena žádná nehoda.“ Obdobně k tomu uvádí též Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 9. 2016, č. j. 6 As 187/2016–23, že „[v] obecné rovině bude naplnění materiálního znaku přestupku splývat s naplněním formálních znaků, a to zejména u přestupků ohrožovacích.“ K ohrožení plynulosti a bezpečnosti provozu nemusí dojít pouze v situaci, kdy je již přímo ohrožena konkrétní osoba, ale kdykoli, když se přestupce dopustí jednání v rozporu se stanovenými pravidly a nejsou přítomny okolnosti, které by vylučovaly, že se na toto jednání může pohlížet jako na jednání neporušující konkrétní zájem společnosti. Dle žalobce takové okolnosti v daném případě existovaly. Tento názor však soud nesdílí.
25. Již v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008–45, jehož se žalobce sám dovolává, Nejvyšší správní soud zdůraznil nutnost zabývat se materiální stránkou přestupku v případech při nepatrném překročení nejvyšší dovolené rychlosti, a to při existenci takové významné skutečnosti, která by vylučovala, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti. V odkazovaném případě šlo o situaci, kdy byla řidičem překročena rychlost o 2 km/h, a to několik metrů před označením *konec obce* mimo zastavěné území obce. V nyní projednávané věci správní orgány žalobce viní z toho, že při jízdě v kladenské ulici Jaroslava Kociána překročil maximální povolenou rychlost v obci nejméně o 3 km/h, což je hodnota jen nepatrně vyšší než ve zmíněném případě. Jak však ve shora citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud současně uvedl, okolnosti, jež vylučují porušení nebo ohrožení zájmu společnosti, musí být posuzovány vždy v každém konkrétním případě a nelze vyslovovat žádné paušální závěry o tom, že např. míra společenské nebezpečnosti překročení nejvyšší povolené rychlosti o 2 km/h je natolik mizivá, že nedosahuje intenzity přestupku, zatímco u překročení nejvyšší povolené rychlosti o 10 km/h již tomu tak je. Takovýto přístup ze strany správních orgánů či soudů by vedl k nahrazování role zákonodárce jejich rozhodovací činností, což by odporovalo principu dělby moci v demokratickém právním státě (srov. výše citovaný rozsudek č. j. 5 As 104/2008–45). Proto

ani nyní nemůže zdejší soud dát žalobci automaticky za pravdu, že překročením rychlosti v obci o pouhé 3 km/h nemohl způsobit potencionálně nebezpečnou situaci, a že tedy jeho jednání přestupkem nebylo.

26. Soud naopak po posouzení věci dospěl k závěru, že žalobcův případ je právě oním případem běžně se vyskytujícím, kdy jednání naplňující formální znaky přestupku zároveň naplňuje i znaky materiální. Tedy jinými slovy, k okolnostem žalobcova jednání se žádné významné okolnosti, které by vyloučily, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nepřidružily. Ve shodě s žalovaným je soud názoru, že skutečnosti, které sám žalobce nejenže nevyvrací, ale jež dokonce užil ke své argumentaci v žalobě, totiž že se v kladenské ulici Jaroslava Kociána nacházejí autobusové zastávky, přechody pro chodce či bezpečnostní ostrůvky pro chodce (před nimiž dochází k zúžení silnice do jednoho pruhu), jsou samy o sobě naopak argumentem poměrně silným pro učinění závěru, že překročení rychlosti v takovéto lokalitě, třebaže o poměrně nízkou hodnotu 3 km/h, je porušením právní povinnosti, u něhož nelze vyslovit, že právem chráněný zájem společnosti ohrožen nebyl. Na tom nic nemůže změnit skutečnost, že jinak se jedná o úsek přehledný. Na rozdíl od žalobce je tedy soud názoru, že žalovaný se s otázkou naplnění materiální stránky vypořádal dostatečným a přezkoumatelným způsobem; již správní orgán I. stupně v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, které žalovaný aproboval, uvedl, že *„v daném úseku měření rychlosti v Kladně, ul. Jaroslava Kociána se jedná sice o přímý úsek jízdy, avšak jde o jednu z hlavních dopravních tepen procházejících územím města Kladna, kdy se jedná o čtyřproudovou komunikaci, kde je hustší provoz. Zároveň jsou uprostřed této komunikace dvě autobusové zastávky a rovněž přechod pro chodce, kdy komunikace je v místě přechodu zúžená. Jedná se tedy o pozemní komunikaci, kde hrozí nebezpečí ohrožení případných chodců, kteří zde přecházejí mimo jiné za účelem přestoupení z jednoho autobusu na druhý směr jízdy autobusů.“* Lze souhlasit též s názorem žalovaného, že rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008–45, se „týká odlišného případu“, neboť ke skutku, jímž se Nejvyšší správní soud v odkazovaném rozsudku zabýval, nedošlo v městské aglomeraci, nikoliv v blízkosti škol, či přechodů, nýbrž na rovném a přehledném úseku komunikace v místech těsně před koncem města Chomutov. Rovněž pokud jde o čas, kdy se žalobce posuzovaného skutku dopustil, souhlasí soud zcela s tím, co uvedl již správní orgán I. stupně: že k němu došlo ve všední den v čase 15:36 h, kdy je zvýšený provoz jak na pozemních komunikacích, tak na přilehlých chodnících a přechodech pro chodce, neboť tou dobou se zpravidla navrací lidé ze zaměstnání a děti ze škol, případně z různých zájmových kroužků. Jde o argumentaci zcela logickou, proti níž žalobcovo tvrzení, že z žádných důkazů nevyplývá, že v tento čas je ulice frekventovaná, nemůže obstát. Skutečnost, že ve všedním dni v odpoledních hodinách bývá ve městech zvýšený provoz, je totiž v každém případě notorií, tedy věcí obecně známou, již není zapotřebí jakkoliv prokazovat. Ani žalobcova námitka, že z napadeného rozhodnutí nevyplývá, v jakém směru žalobce své vozidlo řídil, nemůže na závěru, že žalobce svým jednáním materiální stránku přestupku naplnil, nic změnit, neboť nehledě na směr jízdy projížděl žalobce úsekem komunikace, kde se nacházejí autobusové zastávky a přechody pro chodce.
27. Námitku o údajně nedostatečném určení místa spáchání přestupku žalobce uplatnil v rámci části žaloby nazvané *„Absence materiální stránky přestupku“*. Vzhledem k formulaci námitky se však soud níže vypořádává rovněž s otázkou, zda výrok napadeného rozhodnutí splňoval zákonem požadovanou náležitost vyplývající z § 93 odst. 1 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky, dle kterého *„[v]e výrokové části rozhodnutí*

o přestupku, kterým je obviněný uznán vinným, se kromě náležitostí podle správního řádu uvede popis skutku s označením místa, času a způsobu jeho spáchání.“ (zvýraznění provedl soud).

28. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 12. 2014, č. j. 9 As 80/2014–37, konstatoval, že „[s]myslem přesného vymezení skutku ve výroku rozhodnutí je to, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jiným jednáním. V rozhodnutí, jímž se trestá za spáchaný přestupek, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen. To lze zajistit jen dostatečnou konkretizací údajů, které skutek charakterizují.“ Jak však současně vyplývá z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudky ze dne 11. 3. 2006, č. j. 4 As 270/2015–42; a ze dne 16. 7. 2015, č. j. 4 As 63/2015–52), není potřebné, aby bylo místo spáchání přestupku vymezeno „s absolutní přesností“, ale s ohledem na kontext dané věci postačí i obecnější vymezení místa, kde došlo ke spáchání přestupku.
29. Zdejší soud poukazuje zvláště na rozsudek ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014–39, v němž se Nejvyšší správní soud vyslovil, že „nelze vyžadovat, aby bylo místo spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí o přestupku vymezeno na metr přesně. To u přestupků překročení nejvyšší dovolené rychlosti ani objektivně není možné. U těchto přestupků bude ve výroku správního rozhodnutí místo spáchání vždy vymezeno určitým úsekem komunikace více či méně dlouhým. Zcela přesné místo změření vozidla přestupce je zřejmé z fotografie z měřícího zařízení, jež je součástí záznamu o přestupku. V každém individuálním případě je pak nutno posuzovat, zda je úsek komunikace popsán ve výroku rozhodnutí o přestupku společně s označením času a způsobu spáchání přestupku vymezen dostatečně konkrétně tak, aby nemohl být skutek zaměněn s jiným.“ Nejvyšší správní soud uvedl rovněž to, že uvedení směru jízdy sice podrobněji specifikuje způsob spáchání přestupku, nicméně není nezbytnou náležitostí výroku o spáchání přestupku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2016, č. j. 5 As 88/2016–42). Zároveň však zdůraznil, že je nutné mít také na paměti, že posouzení, zda místo spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí je dostatečně konkrétní, je otázkou posouzení okolností v každém jednotlivém případě (viz shora citovaný rozsudek č. j. 4 As 63/2015–52).
30. V nyní posuzovaném případě soud žalobci přitaká potud, že žalovaný nespecifikoval místo spáchání přestupku právě nejpečlivěji, přesto je však soud názoru, že označení ulice pro vymezení místa přestupku ve výroku rozhodnutí postačovalo, a tedy že skutek, za který byl žalobce potrestán, byl vymezen tak (mj. i uvedením přesného času spáchání), že žalobci nehrozí, aby tento byl zaměněn se skutkem jiným. Ve výroku prvostupňového rozhodnutí (potvrzeném žalovaným) je uvedeno, že k překročení rychlosti došlo „v Kladně, ul. Jaroslava Kociána“. V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí se pak uvádí, že měření bylo prováděno v úseku určeném Policií České republiky. Z vyjádření Policie České republiky ze dne 13. 7. 2017, které je součástí správního spisu, pak vyplývá to, že v ulici Jaroslava Kociána je rychlost v obou směrech měřena v úseku mezi křižovatkami s ulicemi Smetanova a J. Čapka. Obecně sice platí, že nedostatečná specifikace místa spáchání přestupku ve výroku nemůže být nahrazena tím, že je místo spáchání přestupku zjistitelné z odůvodnění rozhodnutí, případně ze spisu správního orgánu, nicméně pokud je obecněji formulované místo přestupku správními orgány konkretizováno v odůvodnění rozhodnutí a v podkladech ve správním spisu, jedná se v souhrnu o specifikaci dostatečnou (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2019, č. j. 10 As 232/2018–41). I tento žalobní bod proto soud shledává nedůvodným.

Porušení práva na spravedlivý proces a zásady materiální pravdy

31. Žalobce dále namítá, že žalovaný porušil jeho právo na spravedlivý proces, neboť žalobce navrhl výslech Bc. S. P., X Městské policie Kladno (dále jen „Bc. P.“ nebo též „Ř. M. P.“), který s žalobcem komunikoval prostřednictvím elektronické pošty a který se k danému přestupku „sofistikovaně“ vyjádřil. Žalovaný však daný výslech jako nadbytečný nepřipustil; přitom je ale povinen postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. V souladu se zásadou materiální pravdy pak má žalovaný opatřit potřebné podklady pro vydání rozhodnutí. Z úřední povinnosti má zjistit všechny rozhodné okolnosti, ať už ve prospěch, či v neprospěch žalobce, jakož i provést důkazy, které jsou nezbytné ke zjištění stavu věci. Žalobce má za to, že žalovaný provedl pouze ty důkazy, které svědčily v neprospěch žalobce a které tudíž nemohly objektivně vést ke zjištění stavu věci. V této souvislosti žalobce poukazuje na to, že žalovaný neprovedl místní šetření, ze kterého by vyplynulo, že jednání žalobce nepřekročilo míru nebezpečnosti pro chráněný zájem společnosti.
32. Žalovaný uvedl, že k neprovedení výslechu Bc. P. se v napadeném rozhodnutí vyjádřil. Totéž učinil správní orgán I. stupně v rozhodnutí prvostupňovém. Žalovaný konstatoval, že předmětem e-mailové komunikace byla reakce Bc. P., v níž bylo uvedeno, že městská policie není oprávněna přestupek odložit a že se má žalobce obrátit na příslušný správní orgán, který je oprávněn ve věci jednat. V žalobě není konkretizováno, v čem má spočívat porušení zásady materiální pravdy, když nebyl vyslechnut ředitel městské policie, který se neúčastní hlídkové činnosti a který pouze konstatoval svůj názor na věc a současně také to, že není kompetentní k rozhodnutí ve věci.
33. Ani v tomto případě soud neshledal žalobní bod důvodným. Soudu není zřejmé, k čemu by výslech ředitele městské policie měl sloužit a proč má žalobce za to, že by důkaz výslechem Bc. P. měl vnést do věci nové světlo – dle žalobce v jeho prospěch. Součástí správního spisu je e-mailová zpráva od ředitele městské policie, v níž víceméně souhlasně reaguje na žalobcovu zprávu, v níž žalobce mj. odkazoval na připojený rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008–45, z něhož (jak bylo shora uvedeno) plyne, že překročení nejvyšší povolené rychlosti nemusí vždy nutně znamenat spáchání přestupku. Bc. P. ve své zprávě uvedl, že městská policie není orgánem, který je oprávněn danou věc odložit, nýbrž tím je příslušný správní orgán. V tomto ohledu měl ředitel městské policie nepochybně pravdu. Současně však jeho názor na to, zda překročení rychlosti, kterého se dopustil žalobce, vykazovalo znaky přestupku, či nikoliv, skutečně nebyl pro posouzení věci v nejmenším důležitý. Příslušnými k projednání skutku byly totiž výhradně správní orgány, které ve věci rozhodovaly (tj. prvostupňový orgán a žalovaný) a které oba správně usoudily, že provedení důkazu výslechem Bc. P. by byl úkon zcela nadbytečný.
34. Rovněž neprovedení místního šetření, které dle názoru žalobce žalovaný provést měl, nepředstavuje porušení práva na spravedlivý proces či nerespektování zásady materiální pravdy. Předně je třeba uvést to, že žalobce v průběhu správního řízení provedení místního šetření po správních orgánech ani výslovně nepožadoval. Správní orgány místní šetření neprovedly, a to zjevně proto, že k takovému úkonu neshledaly rozumný důvod. Prvostupňový orgán v odůvodnění svého rozhodnutí popsal, že ulice Jaroslava Kociána je jednou z hlavních tepen města, kde zpravidla bývá hustší provoz, nacházejí se tam autobusové zastávky a přechody pro chodce. Na základě těchto okolností a na základě toho, v jaký čas ke skutku došlo, usoudil, že překročení rychlosti, byť o pouhé 3 km/h, materiální stránku přestupku v tomto konkrétním případě naplňovalo. Žalovaný pak tuto

úvahu prvostupňového orgánu aproboval, když navíc připomněl, že sám žalobce uvedl (ve zprávě adresované řediteli Městské policie Kladno), že v předmětném úseku, kde rychlost překročil, se nacházejí 2 autobusové zastávky a přechod pro chodce zakrytý sloupem lampy. Za těchto okolností soud nemůže přisvědčit žalobci, že provedení místního šetření by bylo účelným úkonem, čímž se soud současně vyjadřuje k návrhu na provedení místního šetření, který žalobce učinil vůči soudu. I žalobní námitku, že neprovedení místního šetření představovalo porušení práva na spravedlivý proces, potažmo též porušení zásady materiální pravdy, soud shledává nedůvodnou.

Majetkový prospěch prvostupňového orgánu

35. Konečně žalobce namítá, že další podstatnou okolností pro uznání žalobce vinným ze spáchání přestupku při bagatelním překročení rychlosti je i majetkový prospěch prvostupňového orgánu. Finanční prostředky získané z pokut za takto spáchané přestupky jsou příjmem prvostupňového orgánu, nikoliv příjmem státního rozpočtu. Na základě toho se žalobce domnívá, že postup prvostupňového orgánu je motivován jeho finančními zájmy namísto snahy o zajištění plynulosti a bezpečnosti silničního provozu.
36. Žalovaný k tomuto žalobnímu bodu uvedl, že částka, která byla původně určena ve výši 200 Kč (k jejíž uhrazení byl vyzván provozovatel vozidla) byla natolik nízká, že by možná pokryla náklady na provozování měřidla. Žalobce nekonkretizoval, v čem by tedy majetkový prospěch samosprávného celku měl spočívat.
37. Měření rychlosti vozidel na pozemních komunikacích je součástí působnosti Policie ČR a obecní policie při dohledu na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích (srov. § 79a zákona o silničním provozu). Toto oprávnění nelze bez zákonného zmocnění přenést na jiný subjekt. Zákon výslovně stanoví, že měření rychlosti může provádět i policie obecní, respektive městská, a to za předpokladu, že postupuje v součinnosti s Policií České republiky. Zákon tedy nepřipouští, aby měření rychlosti v rámci dohledu nad bezpečností a plynulostí provozu na pozemních komunikacích vykonávaly jiné subjekty, například v rámci podnikání; jiné, typicky soukromé subjekty mohou provádět pouze servisní činnosti související s provozem měřících zařízení, a to podle judikatury Nejvyššího správního soudu navíc pouze za předpokladu, že na výsledku měření nejsou hmotně zainteresovány (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2019, č. j. 5 As 175/2018–33; ze dne 2. 4. 2008, č. j. 1 As 12/2008–67; ze dne 2. 10. 2008, č. j. 7 As 6/2008–162; ze dne 22. 8. 2013, č. j. 1 As 45/2013–37; nebo ze dne 17. 12. 2014, č. j. 9 As 185/2014–27). Pravomoc obecní, respektive městské policie měřit rychlost vozidel je však zákonem jasně daná.
38. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2019, č. j. 5 As 175/2018–33, v němž byla vypořádána mj. kasační námitka obdobná nyní uplatněnému žalobnímu bodu, tento soud uvedl že *„nevylučuje, že mohou být pohnutky některých obcí k měření rychlosti v určitých úsecích vedeny snahou o zisk, to však v projednávané věci nebylo prokázáno. Nicméně ani toto přesvědčení stěžovatelky nic nemění na tom, že řidič vozidla, jehož je provozovatelkou, v úseku s vyznačenou povolenou rychlostí 50 km/hod jel rychlostí (po odečtení odchylky) 70 km hod/hod, tedy zákonem povolenou rychlost překročil.“*
39. Oproti odkazované kauze se nyní projednávaná věc liší toliko v tom, že žalobce překročil nejvyšší povolenou rychlost jen nepatrně, a že se správní orgány tedy musely o to důkladněji zabývat otázkou naplnění materiální stránky přestupku. Žalobce je názoru, že právě závěr úvahy, zda jednání bylo společensky nebezpečné, může být ve výsledku

zkreslen zájmem prvostupňového orgánu inkasovat částku, která tvoří příjem obce. Podstatné je však to, že úvaha obou správních orgánů, která v tomto případě k závěru o naplnění materiální stránky přestupku vedla, byla učiněna přezkoumatelným způsobem, přičemž soud se s úvahou samotnou, jakož i s jejím závěrem plně ztotožnil, což soud již vypořádal v rámci jiného žalobního bodu výše. Obdobně jako Nejvyšší správní soud ve shora citované věci i zdejší soud nyní uvádí, že žalobcova domněnka o tom, že prvostupňový orgán při úvaze o existenci materiálního znaku přestupku nepřípustně sledoval majetkový prospěch, nebyla prokázána. Žalobní bod proto není důvodný.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

40. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta jako nedůvodná (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
41. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 5. února 2021

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
soudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. R.

